

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania T. K.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 5 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 15 grudnia 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża T. K. kosztami pełnomocnika organu rentowego w postępowaniu kasacyjnym,**
- 3. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) na rzecz adwokata E. G. S. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych), powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 grudnia 2015 r., sygn. akt III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...) – w sprawie z odwołania T. K. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S. – oddalił apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. z dnia 4 lutego 2015 r., sygn. akt VI U (...), oddalającego odwołanie T. K. od decyzji organu rentowego z dnia 10 listopada

2011 r., odmawiającej przyznania T. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego odwołujący się zaskarżył skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano na przyczynę przyjęcia skargi określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. W ocenie autorki skargi „zachodzi potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości interpretacyjne. Sąd II inst., tak jak i Sąd I inst. dokonał błędnej wykładni przepisów prawa materialnego, wskazanych w ramach podstaw kasacyjnych, uznając, że występujące u ubezpieczonego schorzenia nie ograniczają jego zdolności do pracy zgodnej z poziomem jego kwalifikacji. Przyjęcie wykładni powołanych przepisów prawa materialnego prezentowanej przez Sąd Apelacyjny, tak jak i Sąd I inst., prowadzi do błędnego stwierdzenia, że ubezpieczony jako osoba posiadająca wyższe wykształcenie nie może zostać uznany za częściowo niezdolnego do pracy, ponieważ ma możliwość podjęcia zatrudnienia w innym charakterze, mieszczącym się w zakresie pojęcia pracy zgodnej z jego kwalifikacjami”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; ewentualnie, w przypadku przyjęcia skargi do rozpoznania - o oddalenie skargi kasacyjnej w całości. Ponadto złożono wniosek o zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującego się nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności

wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że „zachodzi potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości interpretacyjne” (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Zgodnie z dotychczasowym orzecnictwem Sądu Najwyższego skarżący – opierając wniosek o przyjęcie jego skargi do rozpoznania na przyczynie przyjęcia skargi określonej w przepisie art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. – powinien określić, które przepisy wymagają wykładni oraz wskazać, na czym polegają poważne wątpliwości związane ze stosowaniem tych przepisów wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Konieczne jest opisanie tych wątpliwości, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 184/03, z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, czy też z dnia 17 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Jeżeli zaś skarżący powołuje się na rozbieżności w orzecnictwie sądowym, to zobowiązany jest przytoczyć te rozbieżne orzeczenia Sądów, przy czym musi wykazać, że występująca w nich rozbieżność ma swoje źródło w różnej wykładni przepisu albo wykazać, że wykładnia dokonana przez Sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecnictwa Sądu Najwyższego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2008 r., II CSK 21/08, LEX nr 794605). Chodzi przy tym o rozbieżności w wykładni przepisu prawa, a nie o rozbieżności w jego zastosowaniu. Ponadto, ze względu na publiczne cele, jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 października 2012 r.,

III SK 15/12, LEX nr 1228636 oraz z dnia 19 października 2012 r., III SK 13/12, LEX nr 1228618).

Zasadnicza wadliwość uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania polega na tym, że autorka skargi nie wskazuje żadnego przepisu prawa, z którym wiąże potrzebę wykładni. Poza tylko sygnalizacją potrzeby wykładni „przepisów budzących poważne wątpliwości interpretacyjne” – uzasadnienie wniosku nie przedstawia odpowiedniej jurystycznej argumentacji wykazującej, że istnieje przyczyna przyjęcia skargi do rozpoznania określona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Ponadto autorka skargi – poza tylko prostym zaprzeczeniem stanowisku zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) – nie uwzględnia tego, że Sądy obydwu instancji oceniały sporną kwestię zdolności odwołującego się do pracy w oparciu o szeroko prowadzone postępowanie dowodowe, w tym między innymi w oparciu o opinie biegłych lekarzy specjalistów z zakresu kardiologii, endokrynologii, psychiatrii, psychologii oraz medycyny pracy. Biegli ci uznali, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Co prawda stwierdzili, że występują u niego schorzenia, które zostały przez nich szeroko omówione, jednakże nieograniczające zdolności do pracy. Sąd Apelacyjny uwzględnił to, że ubezpieczony posiada wykształcenie wyższe – jest magistrem inżynierem elektrykiem. Do tej pory wykonywał prace konserwatorskie, nadzorcze, umysłowe, biurowe i inne związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Dotychczasowa aktywność zawodowa ubezpieczonego w dużej mierze miała charakter pracy nadzorczej, umysłowej, nie wiązała się z dużym obciążeniem fizycznym, którego wedle opinii biegłych powinien unikać. Nie doszło do znacznego ograniczenia zdolności do wykonywania pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji i ubezpieczony może wykonywać pracę zgodną ze swoimi umiejętnościami. Ograniczenia wynikające z zakazu wykonywania prac ciężkich fizycznie nie mają istotnego wpływu na całokształt czynności, które ubezpieczony wykonywał w ramach swojej aktywności zawodowej. W sytuacji, gdy ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy, nie spełnił on wszystkich przesłanek warunkujących przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, wymienionych w art. 57 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. (pkt 1.). Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2. niniejszego postanowienia ma swoją podstawę w art. 102 k.p.c.